

halgedid tassitama. Ka noori sohrid oli meie Suurküres-tina oma fulu peal senna läkitanud, ja muretseb emaliku hoolega igapidi nende — eneselle eisefui faidvandilisloksiks wöetud — armutöö tegijate eest. Nõnda läks viimaks Prantsuse maalt naisterahvast senna, labingi wäljal näritsinud vändasi toibutama. Arwid ja haiged saivad naisterahva abiga mõnda kergitust, nõnda kui tuiimaks läinud lootsaretti teenrid uut füritust, kui nad nägid, mis hooleluskult ja üdimata naised võd ja pääwad oma teenistusse olid. Ei jõua valgustuse tööl füsil üks mees naisterahva waesta, selle eluseaduseks Jumal seda on loonud, igaekohas nöörasj ja hädalisi toetada. Juba ema armastus lapse waesta wöib seda aega selgest lähantada.

Kes jal oma silmaga näinud, ebf forra nägisate suust kuulnud, mis roõke nüfugune halastuse teenietus suurtes lootsarettides on, se wöib elava meelewaimu abil mõtes hõlpsalt arwato, kui suur se arme-ohver oli, mis need kristlikud õeb hädaliste kasuks on viinud. — Aloline hoigamine õöd ja pääwad, kus mõned surmoga rõitlewad, teised hingete valu sääst peatuvad; haisewad baawad, roosid töbed, mis hõlpsalt terive fulge hakanud, lühidelt: tööfugused folodused on sõa-lootsarettides leida. Aga nende hirmutused ei joudnud armutööl wäsimata naisterahvast kuefil kinnitada. Elav uif Jumala abi peale, kes neid sinu surejate ja hagede keskel nüsameti wöis hoito, kui lodu waikses sambris, andis neile rammu, rooslet teenistust täito, ja toetas nende nöödra seba kindla tahmisse wöimu läbi, et töbede viim nende fulge ei hakanud. Eks soanud sin igapäär awalisust, kuda Jumal ka nöödrade sees wäger wöib olla. Üks pehmetsüdamega, hellitusel saevatud naisterahvas, kes tannini were piisla ja haava nähás silmat loobudes ärofäänas: vuhadias ja sidus sin föige suuremaid baawu oma lääga, ebf vest haisewad mäda, kui oleks vallsas ilo olnud. Job, mõningad olid juba lühisej aea pärast nõnda julgeks läinud, et lootsarettidest labingi soha ligipäalle läksid, kus ne-

mad arwidesse abiid olid, kui parusid lastub käsi ebf jalgu seba lüllest mahaleigati. — Kui mitu ja mitusoda täuliku südameid saavad nende armutööd önnistama, kellele need halaetajad õed walutundidel otsekui taewast tulnud forgemad loomad näitasid, kes neile seele fastet, arwidrohi ja toitu andsid, troostiliku ema kambel lähest nendega sõneleid, ja õod ja pääwad wäsimata obiteenistust toimetasid.

Nii sugusest elawaks läinud usu viljast näâme awalifult, kuda igal maal ja igas rahva sugus tööelus. Kristuse järelkäijaid leitoosse, kes ei mitte sõnades waid tegudes riistase lombcid tunniðawad. Kuda ennest suba forra ülesin, ei tehtud sin fellagiile wahet, ega lühitud hädalise lodu, waid leidis igoüls, kus ta Wenelane, Inglate, Prantslane, Turflane ebf muu oll, kui hädaline abi, niipakalt kui võora inimese soud aidata wöis. — Kes tohib seda kuuldes, sit sissitud omilus arwus, nüüd veel ütelda, et tänaise rahva keskel leigem usutunnistus elab, kui enne on olnud.

Enne kui ettemääratud arwust forgemata pifemaks läinud sõa-jutuetust löpetan, läänan veel forra tee rada oma maa muruse tagasi. Iisa aego töiwad seitungi sõnumid ühest meie maa mehest, selle nägo viimati ühes Weneleele trülitud ja merewää tulufs wâjantud roomatus ülemaalitud oli. Hinrik Num a, Tori wallast Verno maakonnast, kes 1835 rekrutist antud, praego paadi-innes 25mas merewää juus sõalaewa „Rossia“ peal teenib. Tema on lahefümne ootustesse teenistusse merewää palju teekäifisi meel kainud ja palju tarjust endale forjanud, ja siituse wâärt wirkuse läbi omas seisuses, nõnda kui oma auusa elukombede läbi föige laewameeste poolt auustust ja armastust leidnud. Tema sõna sai sellepäras teistest sõaselt-silasatest isa tähelepanud ja tema nõuu vastatorkumata tädetud. Igaekohas, kus hädachita nähtaval, oli Hinrik esimene platšil ja kui Inglaste ja Prantslaste übendatud merewägi 28. ja 29. Einaku pääval 1855 Sweaburgi linna tuliste suusidega ja raeelidega tui-